

полека там ще раздвои,
въз гроба хладен ще припадне.
Последен стон тогаз дълбоко
гърдите ѝ ще раздере
и устните ѝ кръв ще багри,

.....

Кажи ми, чакаш ли ме там?
Ще възридае и ще пита,
чело склонила до земята;

Между подчертаните части на текста е налице ситуационна, но не и каузална връзка, те съществуват паралелно във времето, синхронизирани чрез съюзната връзка (когато. . .). Първата част съдържа двойно изразена фигуралност („влюбени“, „милуват“), чрез която инструментът на действието (по Филмор) – (зефирите) получава човешки признаци, докато във втората част действието на агента (женската ръка) обратно, представя пестеливо изразена пластичност, физически уточнено движение, необременено от интенционални определители.

В контекста на цялостното поведение на женския образ обаче („една“/душа все тайно зарад мен/ще жали още...“; „Ще възридае и ще пита,/ чело склонила до земята“ /„полека“ носи коннотациите „нежно“ „с любов“. Тази нишка е основание да настъпи обмен на предикативни връзки, чрез които жестът на женската ръка и движението на зефирите, получават взаимно-компенсаторно премълчаните признаци – съответно буквализиране на фигуралното, изразяване физическия рисунък на движението.

Но размяната на предикатите (в тесния смисъл на термина) повлича и размяна на обектите, т.е. поражда въображаемите пропозиции: зефири милуват преплетения бурен; женска ръка нежно докосва полските цветя. Това кръстосване-съвместяване би могло да се запише още така: